

τινων συνεπιβατῶν του διασώζονται νηχόμενοι
καὶ φθίσαντες εἰς τὴν ξηρὰν, διευθύνονται πρὸς
τὰ ἐπὶ τῶν παρακειμένων ὄρεων χωρὶς, ὅπως ἐ-
πικαλεσθῶσι βοήθειαν. Ἡ τύχη δὲ ἡ μάλον ὁ ἔ-
ως τοὺς ὠδήγησεν εἰς Γαδέραν.

(ἔπεται τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φελλίδιον)

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ .

Ἡ ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Schiller).

«Τὸν κόσμον λάβετ'» ἔκραξεν ὁ Ζεὺς, περὶ τὸν
(θρόνον.

Καλῶν τὰ πλήθη τῶν θνητῶν.

«Κληρὸς σας ἔστω διαρκῆς δι' ὅλον τῶν αἰώνων,
Σεῖς διανείματε αὐτόν.»

Καὶ σπεύδουν ὅλοι ἄπληστοι, τὰς χεῖράς του ὀργῶν
Νέος καὶ γέρον πᾶς προτάσσει

Καὶ δίδονται οἱ θερισμοὶ τῆς γῆς εἰς γεωργόν,
Εἰς νέον κυνηγὸν τὰ δάση

Κέρδη ὁ ἔμπορος πολλὰ εἰς ἀποθήκας κλείει,
Καὶ οἶνον ὁ ἀββάς γλυκὺν,
Καὶ πᾶσα γέφυρα, ὁδὸς, εἰς ἄρχοντ' ἀποτίει
Δεκάτην ἡγεμονικὴν.

Τέλος μακρόθεν ἐφθασεν ἀργὰ ὁ ποιητῆς,
Πλὴν ἦσαν ὄλα μοιρασμένα,
Οὐδὲν πλέον ἐλείπετο ἔτι νὰ λάβῃ τις,
Καὶ εἶχε πᾶν δεσπότην ἔνα.

«Ἀλλοίμονον! πάντων ἐγὼ ἐλησημονήθην μόνον,
Ὁ μάλλον σου πιστὸς υἱός!
Ἀνέκραξεν ὁ ποιητῆς βαθὺν ἐκχύσας στόνον
Κ' ἐρρίφθ' εἰς πύδας τοῦ Διός.

«— Ἄν εἰς ὀνείρων ἔτρεγες τὰς μαγικὰς ὁδοὺς,
Τί σ' ὠφελεῖ τῶρα ὁ θρῆνος; »
Ποῦ ἦσο, τάλα, πρὶν τὸ πᾶν διαμοιράσω δούς;
«— Ἐγγύς σου ἤμην », εἶπ' ἐκεῖνος.

Τυφλὸς πρὸς τ' ἄλλα, μόνον σὲ ἔβλεπε' ὀφθαλμὸς μου,
Σὲ ἤκουον πρὸς πᾶν κωφός, ...
Συγχώρει ἂν μ' ἀφήρασε τοῦ ὑπολοίπου κόσμου
Τὸ θεῖον τ' οὐρανοῦ σου φῶς. »

— « Πλὴν τῶρα πλέον, εἶπ' ὁ Ζεὺς, κτῆμα δὲν εἶν' ἐμοῦ
Καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ θῆρα, ...
Ἄν θέλῃς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ,
Ἐλθε, σ' εἶν' ἀνοικτὴ ἡ θύρα.

ΛΙΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΒΛΑΧΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

Φειδίας καὶ Περικλῆς, ὑπὸ Ἀγγέλου
Στ. Βλάχου.—Οἱ τάφοι τῆς Ἀργο-
λίδος ὑπὸ Σ. Μαλάκη.

Ἀναντιρρήτως ὁ ἄνεμος τῆς ποιήσεως πνέει
ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως. Ὅταν ἡ μεγαλοφυῆς Σάνθη,
ἥτις παρ' ὄλιγον ν' ἀρπάσῃ τὴν δάφνην ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς τοῦ γράψαντος τὴν ἱστορίαν τῆς αὐτο-
κρατορίας Θεέρσου, γράφῃ κωμῳδίαν κατὰ τὸν
Πλούτον τοῦ Ἀριστοφάνους, ὅταν ὁ δεινὸς περὶ
τὴν ἀρχαιολογίαν Beulé γράφῃ δράματα φέρον-
τα τίτλον, *Τὸ ἐργαστήριον, καὶ ὁ θάνατος τοῦ*
Φειδίου, εἰς τὰ ὁποῖα εὕρισκει τις συνηγμένας
ἀπάσας τὰς περὶ καλλιτεχνίας τῶν ἀρχαίων δια-
σωθείσας μέχρις ἡμῶν εἰδήσεις καὶ πλείστας ἄλ-
λας ἀρχαιολογικὰς γνώσεις, οὐδὲν παράδοξον,
λέγομεν, ἂν, ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις, ἤρχισε πρό-
τινος νὰ ἀναφαίνηται ὁμοίαι τις πρὸς τὴν ἀρχαιό-
τητα κλίσις. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἶχε βρα-
βευθῆ τὸ ποίημα *Σωκράτης καὶ Ἀριστοφάνης*,
ἐφέτος δ' ἐπηνέθη τὸ κατὰ τὸν τύπον ἐκείνου γρα-
φέν, *Φειδίας καὶ Περικλῆς*. Ἀμφότερά δὲ τὰ
ποιήματα ταῦτα καὶ τὴν ὑπόθεσιν εἶχον κλασικὴν
καὶ τύπον ἐπίσης κλασικόν. Ἄς μὴ ὑπολάβῃ τις
ἡμᾶς ὡς ἔχοντας σκοπὸν νὰ φέρωμεν εἰς τὸ μέ-
σον τὴν αἰωνίαν περὶ κλασικῆς καὶ ῥωμαντικῆς
ποιήσεως πάλιν, διότι, ἀληθῶς εἰπεῖν, δὲν εἴμεθα
ἐχθροὶ οὐδεμιᾶς ποιήσεως, οἰονδήποτε τύπον φέρῃ
αὕτη, εἴτε κλασικὴ ὀνομάζεται εἴτε ῥωμαντικὴ.
Κυρίως ἀρεσασόμεθα εἰς τὴν *ποίησιν*, καὶ ὅταν
εὕρισκωμένον πού τὴν παράξενον μεγαλοφυῆαν τοῦ
Βύρωνος, τὴν θαυμασίαν γονιμότητα τοῦ Βίκτωρ
Οὐγίου, ἢ τὴν τραχεῖαν δραματικότητα τοῦ Σέ-
σπηρ οὐδόλως διστάζομεν νὰ χειροκροτήσωμεν,
ὡς δὲν ἐδιστάζομεν νὰ ἐπευφημήσωμεν ἂν εὕρι-
σκामεν ἀλλαχοῦ τὴν ἀφέλειαν τοῦ Σοφοκλέους ἢ
τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Αἰσχύλου. Ὁ ἥλιος εἶναι
μέγας καὶ φωτίζει δολόκληρον τὴν γῆν. Ἐκαστος